

Várkonyi Sára

Parkoló

Egymást érik az autók a viharban, esőcseppek verik hangosan a szélvédőt. Csak akkor van szünet, mikor a szél beléjük kap, olyankor mintha meglendülne a kocsi is. Apa indexel, bal kezében a telefonját tartja.

– Hova megyünk? – kérdezi Robi hátulról. – Miért kanyarodasz le, apa?

– Kanyarodsz, nem kanyarodasz – korigálja Hanna. Ő már akkor is ülhet előre, ha hosszabb útra mennek.

Apa nem válaszol, csöndben káromkodik a kereszteződésnél, megint a képernyőre pillant. Csigalassan vergődnek el az egyik tízemeletes parkolójáig.

– Maradjatok itt, mindjárt jövök. Hanna, zárd rá a kocsit.

– De miért?

– Hova mész, apa?

Az ajtó becsapódik, apa a kezével mutatja, hogy zárjanak rá. Nem várja meg, amíg Hanna átül a vezetőülésbe és bezárja a kocsit, hanem egyből elszalad a tízemeletes felé.

– De most hova megy?

– Honnan tudjam? Gondolom, elintéz valamit.

Hanna a csavarodó fákat nézi, elázott, összetapadt nyárfatermés-labdacsok pattognak a sűrű esőben. Robi dúdol, és egyre erősebben rugdalja a nővére ülését.

– Koszos lesz az ülés, fejezd már be! – mordul hátra Hanna.

Robi nagyot sóhajt, újra csönd lesz. Nyári naphoz képest túl sötét van és túl hideg. Hanna a panel aljában ülő hajléktalanokat nézi. Maga alá húzza a lábait, vizes a zoknija.

– Játshatok apa telefonján? – próbálkozik Robi.

– Elvitte magával.

– Akkor játszhatok a te telefonodon?

– Százaszor megmondtam, hogy nincs rajta hülye játék.

– De én unatkozom – mondja Robi nyúglódvé.

Senki sincs az utcán, a szemét és a leszakadt faágak úgy mozognak, mintha dróton rángatnák őket. Hanna az ajkát rágja, az órára pillant, nem tudja, mikor ment el apa.

– Most meg te rugdosódsz – állapítja meg Robi. Hanna megálljt parancsol a lábainak, helyette az öklét fessegeti és a lábujjait ropogtatja. Már nem villámlik, de dörgéseket még lehet hallani. Az utca belsejéből vörös hajú nő szalad a panelházak felé, rövid szoknyáját összefogja a dzsekijével, haja szép kontyba fogva.

– Hanna? – suttogja Robi.

– Mondjad.

– Ott van egy farkas.

Hanna jobbra néz, és elsőre ő is megijed. A kukák mögött görnyedt hátú, girhes fekete kutya lopakodik, csapzott farkát hosszú lábai közé húzza.

– Az egy kutya! De tényleg olyan, mint egy farkas.

– Félek tőle – mondja Robi.

– Ne félj, nem tud bejönni.

– De apát nem fogja bántani?
– Nem fogja, ne aggódj – mondja Hanna, és hátranyúl, hogy megszimogassa az öccse pihés vádliját.

– Juj, de hideg a kezed! Apa elzavarja a kutyát?

– Persze, hogy elzavarja.

Úgy dudorodnak a felhők, mintha beázott padlás súlya nyomná őket. Kevésnek érződik a kocsi, nem választ el eléggé a széltől, a felhőktől, a nyárfaterméstől, a kutyától. Kint vannak mindennek a közepén, és már megint hosszú percek teltek el.

– Hanna? Nem fog belénk csapni a villám?

– A kocsiban van villámhárító.

Gallyak csapódnak a motorháztetőre, Hanna felkiált, Robi majdnem kiugrik a gyerekülésből ijedtében.

– Mi volt az? – kiáltja Robi.

– Csak egy faág, ránk csapta a szél – mondja Hanna, és nagy levegőt vesz.

– Előreülhetek?

Robi meg sem várja a választ, tapasztalt mozdulatokkal köti ki magát és mászik át az anyósülésbe. Azért lever néhány dolgot a középső tárolónál, Hanna lábához feketé, gyöngyös hajcsat esik.

– Mikor jön már apa? – kérdezi nyafogós hangon Robi.

– Nem tudom...

Hanna megszimogatja az öccse izzadt tarkóját, a kisfiú a műszerfalat tanulmányozza. Átfúj, végtelen térben ülnek egy fémdobozban. Hanna a hajcsatot piszkálja. Ha itt maradt, talán nem is kell már, és akkor az övé lehet. Anyának úgysem jók az ilyen csatok, ahhoz túl sok és túl vastag a haja, pont, mint Robinak. Hanna viszont apa haját örökölte.

– Mit találtál? – kérdezi Robi a csatra nézve.

– Az indítót! – felel Hanna egy pillanat szünet után. – Készen állsz a felszállásra?

– Dehát nem is szabad kiszállni! – válaszol Robi mérgesen.

– Nem ki, fel! Bip–pub–bíp–púb, indítás! Kadét? Hol marad a visszaszámláló? Robi észbe kap. Nagyon régen játszottak már úrhajósat.

– Tíz! Kilenc! Nyolc – mondja és közben az ujjaival is számol.

Mindketten előrehajolnak, Hanna szigorú arcot vág. Gyorsan emelkedni kezdenek, irány az űr. Hanna remeg és rázkódik, Robi kuncog.

– Kadét... Maga... Nagyon... Jól... bírja... a gravi... blőááá! – Hanna egyik kezével a kormányt fogja, a másikkal az öccsét rángatja, közben hanyást imitál.

– Igen, mert én szuperhős vagyok – kiáltja Robi, és átveszi a nővérétől az indítópanel kezelését. Csavargatja a hangerőgombokat, kétszer be- és kikapcsolja a légkondit, aztán stabilizálódik a rendszer. Hanna abbahagyja az öklendezést, hátradől. Előttük a végtelen, mögöttük kéken gomolyog a Föld.

A tízemeletes aljából az egyik hajléktalan kilép feljűk a járdára, hosszan méregeti a kocsit, mocskos kabátját tépi a szél.

– Nézze, kadét, hát nem csodálatos? – szól Hanna, mielőtt Robi is észrevehetné a hajléktalant. – Íme, a Világűr. Megkezdjük küldetésünket, a Lófej ködíg meg sem állunk.

– És utána jön a... Szamárfül?

– Jól mondja, kadét, azután pedig az Őszvérsegg.

Robi nevet, közben törmelék csapódik az űrhajónak, szerencsére biztonságosan tart a külső burkolat.

– Beértünk az aszteroidaövbbe. Legjobb lesz kilőni közülük egy párat – adja ki a parancsot Hanna, és Robi azonnal tüzelni kezd. Pattannak és pörögnek a porrá zúzott meteoritok, mintha fehér labdacskok lennének. Robi teljesen belemerül a játékba, fekete lyukak, űrroncok és ellenséges bolygók mellett haladnak el.

– Űrlények! – üvölti és vadul tüzelni kezd.

Hanna is lő, piu–piu, de a kocsiajtó fölött most mintha befújna az esőt a szél. A műszerfalra néz, megint eltelt húsz perc. Aztán hirtelen nagy csattanás, és megszólal egy autó szirénája. Hatalmas, korhadt faág zuhant valamivel arrébb egy parkoló autóra. Hanna felsikít, Robi nem esik ki a szerepből. A fekete kutya rémülten és lábát húzva menekül vissza a kukák felé, Robi célba is veszi.

– Hanna, lőj te is, körbevettek!

Hanna két tenyérrel a dudára csap és lő, lő, lő. A dudálás keveredik a riasztó hangjával.

– Ez az, hangágyú! – kiabálja Robi.

Hanna már nem dudál többet, de két kézzel veri a kormányt, majd elernyed. Hátradől, leteszi a kezét, a velük szemben ácsorgó hajléktalanokat, a lezuhant faágat, a tízemeletest nézi.

– Jól kilőtted őket – mondja Robi elismerően.

Ismét feltűnik az előbbi nő, szalad vissza a parkoló felé. A haja most kibontva. Mindenhova nézeget, de Hannáék felé többször is. Hanna csöndben figyel, közben kiszedi a hajából a csatot és a földre dobja.

– Ott van apa – mondja Robi kicsit később.

Az apjuk lassan lépked a koci felé. Robi hirtelen visszacsusszan a helyére és becsatolja magát. A férfi a kocsihoz ér, lesimít egy faágat a motorháztetőről, majd bekopog az ablakon, közben a telefonját nézi. Hanna feloldja a zárat, egy pillanatilag az ablakon keresztül figyel az apjukat. Aztán gondol egyet, és hátramászik az öccse mellé. Nyílik a kocsiajtó, a szél belekap, az apjuk alig tudja bezárni, ahogy vizes kabáttal beül a volán mögé. Csöndben matat, mintha nem is tudná, mihez nyúljon először.

– Apa! – kiált bele a csöndbe Robi.

Az apjuk álmatag tekintettel néz a visszapillantóba.

– Jó nagy zuhéd van, mi? Történt valami, amíg nem voltam itt? – kérdezi.

Hanna magán érzi Robi tekintetét.

– Semmi – mondja az ablaknak.